

Dragostea divină în evanghelia după Matei

Preaiubitul Tatălui și al nostru

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 1; Matei 3; Matei 11

Nu mi-a fost ușor să aleg un titlu corect pentru aceste prelegeri – un titlu, care să redea cu adevărat ceea ce vreau de fapt să tratez aici împreună cu voi. Uneori temele sunt foarte grele și titlul este foarte ușor. Uneori este foarte greu să găsești titlul corect, în timp ce tema este probabil nu așa de grea. În orice caz nu este intenția mea, așa cum poate titlul crea impresia, să fac o expunere abstractă despre dragostea dumnezeiască, ci să încerc să arăt foarte concret, cum în această evanghelie mai întâi, și apoi și în altele, în mod deosebit în evanghelia după Ioan, ne este prezentată dragostea dumnezeiască; așa cum această dragoste a existat între Persoanele divine, între Tatăl și Fiul, mai întâi în veșnicie, înainte de întemeierea lumii, și în timp.

Și după aceea doresc să arăt în al doilea rând, cum ființele umane sunt incluse în această dragoste, în această dragoste divină, nu numai ca subiecte ale acestei dragoste, ci și în aceea, că această dragoste este turnată în ele, așa că și ele iubesc, că ele au dragoste față de Dumnezeu și sunt active în dragoste unii față de alții. În mod deosebit însă mă preocupă dragostea față de Dumnezeu. Prin dragostea Sa ele învață să-L iubească.

Probabil am gândi, că această dragoste dumnezeiască nu ar fi de așteptat să se găsească tocmai în evanghelia după Matei. Știm că fiecare evanghelie ne prezintă pe Domnul Isus Hristos într-un caracter cu totul deosebit. Și aici avem pe Domnul Isus prezentat ca Mesia al lui Israel, ca Împăratul iudeilor – lepădat de poporul Său -, care apoi devine subiectul credinței pentru toate națiunile și Își întemeiază împărăția printre națiuni, în care ele Îi devin supuse și El Își întemeiază deja acum autoritatea în inimile lor.

Deci, unde se potrivește dragostea în aceasta? Când ne gândim la dragostea dumnezeiască, ne-am gândi în primul rând la evanghelia după Ioan. Și totuși noi vom găsi și în această evanghelie așa de multe relatări despre ea. Probabil am voie să pun ca titlu peste această evanghelie un cuvânt din epistolele lui Pavel, care probabil va face aceasta imediat clar. Este un cuvânt din Coloseni 1.13, unde citim, că noi am fost strămutați în «Împărăția Fiului dragostei Sale», aceasta este dragostea Tatălui. Aici avem aceste două lucruri împreună. O Împărăție, este Împărăția lui Dumnezeu, așa cum noi o găsim deseori în evanghelia după Matei, dar și în epistolele lui Pavel, și în același verset avem și gândul dragostei dumnezeiești. El este Fiul dragostei Tatălui, este subiectul dragostei părintești. Vedem aici, că aceste două lucruri se potrivesc împreună. Și cum se potrivesc? Deci, cine are interes în această lume să se supună pe deplin Domnului Isus Hristos, să devină supusul Lui, ucenicul Lui, sclavul Lui, dacă în același timp nu ar cunoaște această Persoană, pe Împăratul, ca pe Preaiubitul. Aceasta este un gând foarte cunoscut din Vechiul Testament.

În Psalmul 45 avem pe Împăratul, pe Mesia, și cum ne este El descris acolo? Ca Preaiubitul, Mirele poporului Său, în mod deosebit Mirele cetății Ierusalim. Cetatea Ierusalim este mireasa. Dar făcând excepție de aceasta, Împăratul este acolo Mirele poporului în general. Este o relație de dragoste între Împărat și poporul Său. El este nu numai Suveranul, ei nu sunt numai supușii, ci există o relație de dragoste.

Și iudeii înșiși au înțeles din vechime Cântarea Cântărilor în felul acesta. Aici avem această

relație între Împărat – acesta este categoric El, El este Împăratul -, dar în legătură cu mireasa Sa. Israel a înțeles întotdeauna aceasta așa, și pe drept, căci această mireasă este Israel însuși; Împăratul într-o relație de dragoste cu poporul Său.

Doresc să detaliez aceasta mai târziu, dar mai întâi să subliniez dragostea dintre Persoanele divine. Căci acest Împărat – această realitate nu o poate trece cu vederea nici evanghelistul Matei – este Fiul Dumnezeului cel viu, așa cum am auzit în Matei 16 din gura lui Petru. Împăratul nu este un oarecare din casa lui David. El este Fiul lui David, așa este numit El aici, în această Evanghelie. Dar El este mai întâi Fiul lui Dumnezeu și în lumina lui Coloseni 1,13 doresc să spun, El este „Fiul dragostei Tatălui”. Și de trei ori în locurile diferite din Scriptură, pe care le-am citit, am auzit din gura lui Dumnezeu Însuși, că Dumnezeu Însuși spune despre acest Împărat, despre acest Om, că Omul Isus este în același timp Fiul Dumnezeului cel viu. Și eu adaug, deoarece aceasta este tema noastră, Fiul preaiubit.

Matei 3.16-17: Și Isus, după ce a fost botezat, a ieșit afară din apă; și, iată, cerurile s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste El; și iată un glas din ceruri spunând: Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.

Avem aceasta mai întâi în capitolul 3. Și este bine să vedem pe scurt contextul în care se aude această afirmație a lui Dumnezeu. Avem aici o societate de oameni, care s-a lăsat botezată de Ioan botezătorul. Era un botez al pocăinței spre iertarea păcatelor. Cine se lăsa botezat, exprima prin aceasta că era păcătos, că avea nevoie de pocăință, că avea nevoie de iertare și că nu putea niciodată să întâmpine pe Mesia al său fără această pocăință și această iertare. Și acum vine Domnul Isus, Mesia Însuși, la ei, și se declară de partea lor, spunând: doresc să fac parte dintre ei. Vreau să fiu cu ei. Vreau să-Mi iau locul între ei, să fiu unul dintre ei. Și doresc prin acest botez să Mă alătur de ei în așa fel cum ei înșiși s-au alăturat de această societate. El, Cel care era fără păcat, care nu a cunoscut păcatul, care nu avea păcat, care nu a făcut păcat, voia să Se coboare așa de jos, că în felul acesta S-a alăturat de această societate. Ioan nu putea să înțeleagă aceasta, dar Domnul Isus spune: «se cuvine să împlinim toată dreptatea». Însă după aceea urmează măreția: Ioan nu putea tace în această situație, dar nici cerul nu putea tace! În momentul când Domnul Isus în smerirea Sa, în coborârea Sa a dat aproape impresia că El Însuși ar fi unul care avea păcat și avea nevoie de iertare, cerul se deschide și Dumnezeu Însuși spune totodată: „Dar nu, acest Om este cu totul altfel decât ceilalți, care s-au pocăit și astfel au obținut iertarea păcatelor, căci Omul acesta nu este un oarecare, Acesta este Fiul Meu preaiubit”. O, Dumnezeu putea spune aceasta deja în veșnicie, căci acest Fiu a fost din veșnicie la sânul Tatălui. Dar Dumnezeu spune aceasta acum într-un fel nou. Căci acest Fiu a devenit Om și treizeci de ani a trăit în ascultare desăvârșită de Dumnezeu. Dorința Sa, mâncarea Sa, era numai să facă voia lui Dumnezeu. Și după o viață de treizeci de ani, care a fost așa de desăvârșită înaintea lui Dumnezeu, a fost așa de plăcută pentru Dumnezeu, Dumnezeu putea acum să spună într-un fel nou, nu numai despre Cel care din veșnicie a fost la sânul Său, ci despre acest Om de pe pământ: „Acest Om este subiectul plăcerii Mele. Acesta este Fiul Meu Preaiubit.” Prima mărturie minunată a lui Dumnezeu, că El iubea pe acest Om, pe acest Împărat, pe acest Cap al acelei societăți de supuși dispuși a se căi, ca Fiu al Lui și că El Și-a găsit plăcerea în El, între toți oamenii de pe pământ.

Matei 12,17-18: ... ca să se împlinescă ce a fost spus prin profetul Isaia, care zice: „Iată Robul Meu pe care L-am ales, Preaiubitul meu în care sufletul Meu Își găsește plăcerea. Voi pune Duhul Meu peste El și va vesti judecată națiunilor.

În capitolul 12 am citit a doua mărturie. Aici este într-adevăr un citat din Vechiul Testament, din profetul Isaia. Însă totuși este o mărturie a lui Dumnezeu. Dumnezeu spune în versetul 18: «Iată Robul Meu, pe care L-am ales». Aceasta a dovedit-o Dumnezeu și la botezul Domnului Isus prin această ungere. O ungere are două înțelesuri: în primul rând este o distincție, prin aceasta se exprimă prețuirea adusă persoanei, atunci când cineva este uns să stea peste celelalte persoane. Aceasta o avem aici în primul rând: această distincție. El era singurul din toată mulțimea de păcătoși dispusă a se căi, care a fost uns de Dumnezeu cu Duhul Sfânt, așa cum se spune în Faptele apostolilor 10.38. Domnul Isus a fost uns cu Duhul Sfânt. Aceasta este această distincție. Dumnezeu spune aici: „Robul Meu, pe care L-am ales, ales selecționând cu grijă dintre toți oamenii, Preaiubitul Meu, în care sufletul meu Și-a găsit plăcerea”.

Urmează apoi un alt gând referitor la ungere. «Voi pune Duhul Meu peste El.» Aceasta a avut între timp deja loc. «... și El va vesti judecată națiunilor.» Dumnezeu spune: „Pentru că El este Alesul Meu, pentru că El este Preaiubitul Meu, în care sufletul Meu Și-a găsit plăcere, voi pune Duhul Meu peste El.”

Un gând asemănător, amintit numai în treacăt, avem în Psalmul 89.19: «Am dat ajutor unui om puternic, am înălțat mult pe unul ales din popor.» Acolo se referă la David, dar la marele David, Fiul lui David, Mesia. El spune: «L-am găsit pe David, slujitorul Meu; l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt», deoarece El este Alesul, Preaiubitul, Omul după inima lui Dumnezeu, așa cum s-a spus despre David. Robul lui Dumnezeu, Robul Domnului, din cartea Isaia, este Împăratul lui Israel. Robul lui Dumnezeu, Robul preaiubit, ales, este în același timp Fiul Dumnezeului cel viu și Împăratul poporului Său.

Matei 17.5.6.8: Pe când vorbea el încă, iată, un nor luminos i-a umbrit; și iată un glas din cer, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea; de El să ascultați.” Și ucenicii, auzind, au căzut cu fața la pământ ... Și, ridicându-și ochii, n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.

Avem apoi a treia mărturie în Matei 17, pe muntele transfigurării. Acolo avem într-o anumită privință o situație asemănătoare cu cea din Matei 3. Avem iarăși o situație în care s-ar putea crea părerea, că Domnul Isus era ca și ceilalți oameni. Din alt punct de vedere împrejurările sunt cu totul altele. Domnul Isus nu se smerește aici, lăsându-Se să fie botezat, ci El este aici deja transfigurat, glorificat pe muntele transfigurării. Și El stă aici cu fața strălucind ca soarele, hainele Lui au devenit albe ca lumina. El este glorificat aici, transformat, înălțat, și vine un om, tocmai acest Petru, care în capitolul 16 a dat acea mărturie minunată, la care voi reveni. Și Petru spune aici: «Doamne, este bine ca noi să fim aici; dacă vrei, să facem aici trei colibe pentru Tine una și pentru Moise una și pentru Ilie una.»

Înțelegem noi, dacă avem voie să spunem aceasta din punct de vedere omenesc, ce compliment ar putea fi acesta? Când în timpul lui Petru un izraelit era pus pe aceeași treaptă

cu Moise și Ilie, acesta era cel mai mare compliment, care putea fi făcut cuiva, căci Moise este, vorbind omenește, întemeietorul poporului lui Dumnezeu. El a dat poporului Legea lui Dumnezeu. El a condus pe poporul său din Egipt spre țara făgăduită. Cine era mai mare decât Moise în Vechiul Testament? Moise, dătătorul Legii, și Ilie, restauratorul Legii. Ilie, care aparținea celor mai mari profeți ai Vechiului Testament și despre care Dumnezeu spune pe ultima pagină a Vechiului Testament, că unul ca Ilie va veni în viitor, ca să restaureze pe poporul Său. Oameni puternici, spre care priveau în sus fiecare izraelit cu profundă admirație și recunoștință. Vorbind omenește este ca și în capitolul 16, unde oamenii spun, că Domnul Isus era Ioan Botezătorul sau Ilie sau Ieremia sau unul din profeți. Acestea erau complimente mari. Dar în același timp aproape că se putea spune, că era o jignire. Căci desigur El nu stă pe aceeași treaptă. De aceea cerul iarăși nu poate să tacă. Iarăși se deschide cerul și un glas a venit din nor, care spunea: «Acesta este Fiul meu Preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.» Și aici auzim patru cuvinte mai mult decât în Matei 3: «De El să ascultați!»

Dragă prieten, aceasta este o revoluție. Până acum trebuia să se spună unui izraelit, când a greșit, când a mers pe căi rele: „Ascultă de Moise!”, căci Moise este Legea. Ar fi fost condus înapoi la Lege sau s-ar fi zis: „Ascultă de Ilie”, căci el este cel care a condus poporul înapoi la Lege. Acesta este ecoul, care străbate tot Vechiul Testament: „Ascultați de Moise”, așa cum de la sine înțeles a fost totdeauna în iudaism. Acum vine Petru și spune: „Să facem trei colibe, pentru Moise, pentru Ilie și acum și pentru această Persoană nouă.” Pentru această Persoană mare, acest Profet mare, pe care L-a trimis Dumnezeu. El nu este un simplu profet. Chiar dacă ar fi de mărimea unui Moise sau de mărimea unui Ilie, El nu este simplu un al treilea, El este unic, căci El este «Fiul Meu preaiubit».

În Evrei 3 se spune că Moise era un rob al lui Dumnezeu, și despre Domnul Isus se spune de asemenea aceasta, dar despre Domnul se spune mai mult, ceea ce despre Moise nu se putea spune: El este «Fiul Meu preaiubit». Unde a spus Scriptura vreodată, că Ilie era un fiu preaiubit al lui Dumnezeu? Chiar și Moise și Ilie, amândoi au eșuat. Din cauza aceasta Moise nu a avut voie să intre în țara făgăduită. Ilie nu a avut voie să-și termine lucrarea, deoarece s-a îndoit de Dumnezeu. Ei erau oameni, chiar dacă erau oamenii cei mai mari ai Vechiului Testament, dar ei sunt și rămân oameni, păcătoși din natură ca și noi. Dar aici este Unul, despre care Dumnezeu spune: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea». Totul în El, ce a vorbit până acum, ce a făcut, ce a gândit, toate acestea erau cu o plăcere desăvârșită. De aceea se spune acum: «De El să ascultați!» De aceea, oricine trăiește în timpul de acum, trebuie să fie în clar de cine să asculte; de Moise și Ilie sau de Domnul Isus. Aceasta nu înseamnă, că ar fi contradicții între ei, dar Domnul Isus este mult mai mult decât Moise și Ilie. Este mărturia cerească a lui Dumnezeu, cea care ne asigură aceasta. În felul acesta avem această mărturie întreită a dragostei lui Dumnezeu pentru Domnul Isus, așa că – aceasta este foarte important pentru mine, ca să o prezint clar – noi cunoaștem pe Împăratul din această carte mai întâi ca pe Fiul preaiubit al Tatălui Său. Împărăția este numai o funcție, și funcția în sine nu vorbește nimic despre persoană, despre gloria sa. Gloria finală și gloria personală trebuie diferențiate una de alta. Dacă deci Domnul Isus, Mesia, este Împăratul, atunci este deosebit de important – și în această Evanghelie -, să știm cine este Persoana care poartă aceste funcții. Și aceasta este Fiul preaiubit al Tatălui. Așa L-am cunoscut noi. Aceasta este Împărăția, în care noi am fost strămutați, Împărăția Fiului, a dragostei Tatălui.

Matei 1.1.2.6: Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; ... Și David a născut pe Solomon, din cea care fusese soție a lui Urie.

Acum însă vine ceva surprinzător, dragi prieteni. Căci dacă acum ne întoarcem la Matei capitolul 1, vedem că evanghelistul se străduiește ca să ne facă aceasta clar cât mai repede. Chiar dacă este în vorbire simbolică. Aceasta apare puțin mai greu, căci prin aceasta se observă mai puțin. Dar cum începe această Evanghelie? Cu aceste cuvinte: «Cartea genealogiei lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam», și apoi se spune imediat: «Avraam a născut pe Isaac», și apoi în versetul 6, «David a născut pe Solomon». Dacă acum aș întreba: „Cine era fiul lui Avraam?”, atunci se poate întreba: „La ce vă referiți, la versetul 1 sau la versetul 2? Versetul 1 spune că Isus este Fiul lui Avraam, versetul 2 spune, Isaac este fiul lui Avraam. Ne putem mira, că sunt unii creștini iubiți, care se îndoiesc, dacă cu adevărat intenția Scripturii este, că Isaac este un tablou al Domnului Isus. Unii au cu adevărat teamă de simbolurile Scripturii. Deci dacă citim primele două versete ale Noului Testament, este imediat clar: Isus Hristos este Fiul lui Avraam, și Scriptura ne spune imediat: «Avraam a născut pe Isaac». Isaac este deci, dacă am voie să spun așa, model pentru Fiul din Noul Testament. Domnul Isus este Fiul lui Avraam și Fiul lui David și în afară de aceasta, așa cum Dumnezeu Însuși a mărturisit, El este Fiul lui Dumnezeu. De ce acord așa de mare valoare acestui fapt? Permiteți-mă să pun o contra-întrebare: Despre care fiu în Vechiul Testament citim că el este preaiubitul tatălui său?

Cei mai mulți dintre noi știu probabil, că atunci când pentru prima dată în Scriptură se vorbește despre dragoste, este vorba de dragostea dintre Avraam și Isaac. În Geneza 22.2 se spune: «la acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac.» Ne-am fi putut aștepta, ca deja în capitolul 2, la crearea Evei să se vorbească despre dragoste. Căci cu siguranță a fost dragoste între Adam și Eva, dar Duhul Sfânt rezervă acest cuvânt pentru dragostea dintre Tatăl Avraam și fiul său Isaac. Căci aceasta este, ca să spunem așa, cea mai veche dragoste, este dragostea veșnică, este dragostea dumnezeiască dintre Tatăl și Fiul. De ce putem noi spune, că Dumnezeu este dragoste? Ce înseamnă aceasta? Că Dumnezeu a fost deja din veșnicie dragoste, pe când nu era nici o creatură, căreia Dumnezeu putea să-i arate dragostea sa? Foarte simplu, pentru că Dumnezeu nu are nevoie de nici o creatură, ca să le arate dragostea Sa. El a creat ființe și le dovedește dragostea Sa, dar El nu are nevoie de ele. Căci Dumnezeu este dragoste, și aceasta are însemnătatea sa deplină, căci Dumnezeu este o Triunitate. Această dragoste a existat din veșnicie între cele trei Persoane divine. Între Tatăl și Fiul, și noi citim în Romani 15,30 și despre dragostea Duhului Sfânt. Însă în mod cu totul deosebit ne gândim la Tatăl și la Fiul.

Prima dragoste din Scriptură este dragostea dintre Avraam și singurul lui fiu. „Singurul” este același cuvânt ca și cel folosit în expresia «singurul Său Fiu». Putem noi vedea paralela? Isaac este fiul preaiubit al tatălui său. Primul verset din evanghelia după Matei ne spune că Domnul Isus Hristos este fiul lui Avraam. Ce înseamnă aceasta? Fiul preaiubit al Tatălui Său. El este subiectul dragostei Lui. Dar nu numai aceasta, Avraam tocmai a jertfit pe acest singurul lui fiu (așa cum el este numit și în Evrei 11). Da, jertfit cu adevărat! El nu numai a vrut să-l jertfească – literalmente ar trebui să se spună aceasta -, dar Evrei 11 spune, el a jertfit pe singurul lui fiu. În inima lui el l-a jertfit deja. Și Dumnezeu l-a primit ca jertfă.

Dragostea tatălui pentru fiul său nu a fost un obstacol în a jertfi pe fiul său. Așa cum Dumnezeu tocmai a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru noi. Vedem în Geneza 22, imediat după această jertfă, că aceasta devine cunoscut tuturor semințiilor de pe pământ, că toți vor fi binecuvântați în sămânța lui Avraam, în fiul său preaiubit. Pe baza jertfirii lui Isaac, a adevăratului Isaac, a lui Hristos. Dacă Scriptura spune, că «în Avraam vor fi binecuvântate toate semințiile pământului», aceasta se repetă în Geneza 22 și este pus pe baza jertfei sale. Epistola către ne spune exact care este sensul acestor lucruri. Nu este remarcabil, că atunci când în Efeseni 1 este vorba că noi am fost binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, câteva versete după aceea ni se spune că am fost făcuți plăcuți, nu se spune în mod simplu în Hristos, ci în Preaiubitul (Efeseni 1.6)? Dumnezeu a spus despre El, că acest Fiu iubit este plăcut pentru El, și în Efeseni 1 se spune, că noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul. Și Efeseni 3, cu același cuvânt, s-ar putea chiar spune: toate semințiile, sau toate familiile de pe acest pământ vor fi numite după acest Unul Tată și sunt binecuvântate prin Domnul Isus. S-ar putea spune, prin adevăratul Isaac. Prin jertfa Sa toate națiunile sunt conduse la Dumnezeu. Aceasta înseamnă toți cei care dintre națiuni au crezut în Domnul Isus, care au venit la El, ca la El și prin El și în El, în Preaiubitul, să găsească pentru veșnicie toate binecuvântările spirituale.

Dar acolo, în Matei 1.1, se spune și, că El este Fiul lui David. Și în retrospectivă aceasta este numit chiar în primul rând. Cine este fiul lui David? Nu avea David mulți fii? Cu siguranță zece! Și chiar și Avraam avea mulți fii, și cu toate acestea Isaac este singurul născut. David avea mulți fii, dar dacă citim atent Psalmul 89, Solomon era singurul născut sau întâiul născut. În orice caz el este unic în felul lui. Fiul lui David este Solomon – versetul 6: «David a născut pe Solomon». Solomon este al doilea exemplu mare al unui fiu preaiubit în Vechiul Testament. În 2 Samuel 12 citim despre aceasta, și nu este aici mult mai ciudat, deoarece tabloul trece, ca să spun așa, în realitate. Căci Scriptura nu ne spune așa de mult, că Solomon era preaiubitul lui David – cu toate că fără îndoială era -, ci el este caracterizat ca Preaiubitul Domnului.

Despre câți oameni a spus Dumnezeu în Vechiul Testament că ei erau preaiubiții Săi, sau mai bine spus, la singular, că era un preaiubit al Domnului? Știm însă aceasta despre Solomon. În 2 Samuel 12 se spune în versetul 24: «Și David a mângâiat-o pe Bat-Șeba, soția sa, și a intrat la ea și s-a culcat cu ea. Și ea a născut un fiu și el i-a pus numele Solomon. Și Domnul l-a iubit. Și a trimis cuvânt prin profetul Natan; și el i-a pus numele Iedidia, datorită Domnului.» Vedem aici că Dumnezeu, ca Tată, ține la dreptul Său. Ce vreau să spun prin aceasta?

Deci, la vestirea nașterii lui Solomon citim în 2 Samuel 7.14, că Dumnezeu spune lui David despre Solomon: «Vreau să-i fiu Tată, și el Îmi va fi fiu.» Aceasta este o făgăduință minunată, care este citată în Evrei 1 și acolo se aplică direct la Domnul Isus. Și în momentul când s-a născut Solomon, Dumnezeu ține la dreptul Lui. Acest fiu este fiul Său. S-ar putea întreba: Cine era fiul lui Dumnezeu în Vechiul Testament? Solomon! Desigur la el nu era realitatea deplină, dar cât de frumos este în vorbirea simbolică a Scripturii! Și cum ține Dumnezeu la drepturile Sale? Prin aceea că Tatăl dă nume fiului său. David este tatăl natural și îi dă numele Solomon. Dar Dumnezeu spune: „... și Eu îi sunt un Tată.” Și El trimite pe profetul Natan și «el i-a pus numele Iedidia», aceasta înseamnă „preaiubitul Domnului”. Solomon este preaiubitul Domnului. Dar Hristos, Fiul lui David, adevăratul Fiu al lui David, adevăratul Solomon, adevăratul Prinț al păcii, este și Iedidia, Preaiubitul lui Dumnezeu. Pentru completare amintesc

numai un cuvânt din Neemia 13.26: «Totuși, între multele națiuni, nu a fost împărat asemenea lui, care a fost iubit de Dumnezeu lui, și Dumnezeu l-a pus împărat peste tot Israelul.» Acesta este Solomon al nostru, acesta este Domnul Isus, Prințul păcii, așa cum înseamnă numele Lui.

Dumnezeu l-a pus ca împărat peste poporul Său. În evanghelia după Matei apare Împăratul. Cine este El? Fiul lui David, Iedidia, Preaiubitul lui Dumnezeu. El este Fiul lui Avraam, El este Isaac, râsul Său, plăcerea Sa, bucuria Sa. Dumnezeu spune despre El; El este „râsul” Meu, căci aceasta înseamnă numele Isaac. Dumnezeu spune despre El: Mi-am găsit bucuria, Mi-am găsit plăcerea în El. El este Isaac al meu, Solomon al Meu, și acest Preaiubit este apoi făcut de Dumnezeu Împărat peste poporul Său.

Însă noi trebuie să ne gândim care era caracterul lui Solomon. Am spus despre Isaac și Solomon, că ei împreună arată două părți importante ale adevărului.

Isaac ne arată pe ce bază primim noi binecuvântarea. Prin jertfa Sa, toate semințiile, toate familiile de pe suprafața pământului devin binecuvântate. Toți cei care cred, din orice națiune, au voie să vină și pe baza jertfei sale devin binecuvântați. De aceea în Geneza 22 după jertfă se vorbește imediat de nașterea Rebecăi. Singura dată, când în Scriptură se vorbește despre nașterea unei femei. Este nașterea Rebecăi – și ea la rândul ei este un tablou al Adunării lui Dumnezeu, sau al Bisericii lui Dumnezeu, care ia naștere prin jertfa Domnului Isus, acolo în acest capitol.

Deci cu privire la Solomon, ce ne este arătat în Solomon? Și el atrage toate națiunile! În Psalmul 72 vedem, că toate națiunile vin să se plece înaintea lui Solomon. Iarși un indiciu minunat spre Domnul Isus, unde toți cei dintre națiuni vin, pentru ca pe baza jertfei lui Isaac să fie binecuvântați veșnic.

Însă atunci ei vin ca adoratori (închinători), ca să se plece înaintea marelui Solomon. Solomon este și cel care a construit Templul. El a pregătit un loc, unde fiecare, care vrea, de aproape sau de departe, așa cum arată el clar în rugăciunea lui de la inaugurare (1 Împărați 8), unde fiecare de aproape și de departe poate veni ca să se plece nu numai înaintea împăratului Solomon ci înaintea Dumnezeului lui Israel.

- Isaac ne introduce în binecuvântare, așa că fiecare care vine poate fi binecuvântat pe această bază a jertfei Domnului Isus cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești.
- Solomon ne conduce un pas mai departe. El aduce pe toți care cred dintre națiuni, ca să-i facă adoratori. Și aceste două părți sunt foarte importante pentru noi.

Am venit noi deja la adevăratul Isaac, pentru ca pe baza jertfei Sale, a lucrării Sale pe Golgota să primim toate binecuvântările? Iertarea păcatelor, viața veșnică, și tot ce este în legătură cu El și a devenit parte a noastră?

Însă apoi în al doilea rând: am venit noi și ca aceia care ca adoratori au voie să se plece și înaintea lui Dumnezeu și înaintea Domnului Isus, pentru că am cunoscut aceste Persoane dumnezeiești, pentru că cunoaștem pe Tatăl ca Tatăl preaiubit al Fiului și pentru că avem voie să cunoaștem pe Fiul ca Fiul preaiubit al Tatălui?

Să ne gândim ce privilegiu deosebit este, că noi am fost aduși la aceste lucruri. Știți dumneavoastră, este așa de ciudat, că tocmai ceea ce am spus despre Isaac și Solomon, în Noul Testament se aplică nu numai cu privire la Domnul Isus, ci și cu privire la noi? Când este vorba de aceste lucruri, noi suntem imediat incluși. Să ne gândim la Isaac, Isaac este un tablou al Domnului Isus, dar în Galateni 4 se spune și: «... voi sunteți copii ai făgăduinței ca și Isaac.» Aici Isaac este și un tablou al credincioșilor, care ca copii ai făgăduinței au voie să ia binecuvântările din mâna lui Dumnezeu, ca și Isaac.

Și dacă am citat versetul referitor la Solomon din 2 Samuel 7 - «Eu vreau să-I fiu Tată și el Îmi va fi fiu» - atunci aceasta se aplică cu privire la noi în 2 Corinteni 6 la sfârșitul capitolului. Acolo se citează versetul foarte liber și se spune «... Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice.» Acesta trebuie să fie același verset dar redat liber și aplicat cu privire la noi. Aceasta este minunăția, când este vorba de dragostea lui Dumnezeu, de dragostea Tatălui față de Fiul Său, atunci această dragoste este așa de largă, de lată, că oameni pot fi introduși în domeniul acestei dragoste. Și aceasta este ce avem noi aici. Noi suntem iubiți! Și nu numai aceasta, noi învățăm aici în această Evanghelie, că noi avem voie să-L iubim.

1. Deci primul gând mare în această evanghelie, când este vorba de dragostea dumnezeiască, este, că noi trebuie să vedem, că Împăratul este Preaiubitul Tatălui.
2. Al doilea gând mare este, că Împăratul este preaiubitul nostru.

Nu acesta este sensul din Coloseni 1.13? Noi suntem «strămutați în Împărăția Fiului dragostei sale». Dar punctul decisiv este că acest Fiul al dragostei Sale a devenit și subiectul dragostei noastre. Și noi de aceea ne supunem așa de ușor și cu bucurie Lui în Împărăția Sa, în autoritatea Sa, în stăpânirea Sa, pe care noi am recunoscut-o că o are asupra vieții noastre, pentru că El a devenit și Fiul al dragostei noastre. El a devenit subiectul dragostei noastre, pentru că noi Îl iubim și pentru că noi am văzut dragostea Lui față de noi pe Golgota și de aceea îi răspundem cu dragoste și cu plăcere ne supunem Lui. «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi» (1 Ioan 4.19).

Acesta este gândul mare din Psalmul 45 și în Cântarea Cântărilor. Numesc numai două exemple din acestea, pentru aceia care nu cunosc așa bine aceste gânduri. În Psalmul 45 avem cântarea Preaiubitului, așa cum se spune acolo în titlu, sau s-ar mai putea traduce și prin o cântare despre preaiubitul. El, Împăratul iubit, este subiectul psalmului. «Inima mea clocotește de un cuvânt bun, spun ce am compus despre Împăratul. Ca pana unui scriitor priceput să-mi fie limba. Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor.» Acest psalm arată ceva, despre ce eu am accentuat, că El este Fiul lui Dumnezeu, da, Dumnezeu Însuși. În versetul 6 se spune așa: «Tronul Tău, Dumnezeule ...», și în versetul 7: «... de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât tovarășii Tăi.» Aici avem pe robul uns, pe Unsul Mesia, dar care Însuși este Dumnezeu.

Însă aici în acest psalm El este subiectul dragostei poporului Său. Și de aceea acest Împărat este și Mire. Lângă El stă mireasa Sa. Așa se spune aici în continuare în versetul 9: «... împărăteasa stă la dreapta Ta în aur de Ofir», și în versetul 11: «... și Împăratul îți va dori frumusețea, pentru că este Domnul tău, adoră-L!» Aceasta este evanghelia după Matei!

Acolo, în capitolul 9 al evangheliei după Matei, Domnul Isus vine la poporul Său. Mă refer acum la Matei 9, căci acolo Domnul Isus spune că El este Mirele, Împăratul, Mesia al lui Israel, așa cum Se prezintă El poporului Său. El spune despre Sine Însuși, atunci când I se reproșează, că ucenicii lui nu postesc: «Se pot întrista însoțitorii mirelui, în timp ce mirele este cu ei?» Timpul postului (sau: întristării) nu a venit încă. Mirele a venit la poporul Său. Și fiecare știa atunci despre ce este vorba, căci Psalmul 45 era cunoscut, se cunoștea Cântarea Cântărilor. Se știa, de exemplu ce vedem noi în Cântarea Cântărilor capitolul 1, unde este mireasa însăși, cea care spune Împăratului ei sau despre Împăratul ei, în versetul 12: «În timp ce Împăratul era la masa lui, nardul meu își răspândește mirosul.» Nu am citit noi aceasta în Matei 26, unde vine o femeie, care Îl iubea cu adevărat și de aceea L-a înțeles, care știa despre suferințele Lui, prin care trebuia să treacă? Ea știa despre înmormântarea Lui, ea știa tot ce El trebuia să sufere. Prin ce? Prin dragoste! Și ea vine cu mirul ei, în timp ce Împăratul mănâncă la masa Sa. Aceasta este dragostea! Împăratul este mai întâi subiectul dragostei lui Dumnezeu. Împăratul devine apoi și subiectul dragostei noastre. Și dacă ne gândim la ce am spus, că Solomon va atrage națiunile la sine, cum el construiește un Templu, unde oamenii au voie să se strângă, ca acolo să se plece înaintea lui Dumnezeu, atunci mi-a devenit așa de important și de valoros, că în această evanghelie avem voie să ne vedem pe noi ca adoratori, ca aceia care au voie să vină la Dumnezeu, au voie să vină la Domnul Isus, deoarece ei L-au cunoscut, deoarece ei Îl iubesc și au voie să-L adore. Pentru adorare este nevoie de cunoaștere. Eu nu mă refer la cunoașterea teoretică, teologică, ci cunoașterea dragostei. Ca să-L adori, trebuie să-L cunoști ca Preaiubitul. Și ca să-L poți cunoaște este nevoie de revelație. Dumnezeu dorește, dacă am voie să mă exprim astfel, să reveleze pe Fiul Său preaiubit inimilor deschise, aceluia care își deschid inima pentru El, ca să încuie în inimile lor pe Fiul preaiubit.

Matei 11,25-27: În timpul acela, Isus, a luat cuvântul și a zis: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta. Toate Mi-au fost date de Tatăl meu; și nimeni nu cunoaște pe Fiul, în afară de tatăl; nici pe Tatăl nu-L cunoaște cineva, în afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.

În Matei 11 și 16 citim ceva despre această descoperire. Și este frumos să comparăm pe scurt aceste două locuri. În Matei 11, Domnul Isus preamărește pe Dumnezeu Tatăl în versetul 25, că El a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-a descoperit pruncilor. Dumnezeu avea lucruri în inima Sa, pe care voia să le descopere oamenilor. Dar nu celor atotștiutori, celor încăpățânați, celor care prin înțelepciunea lor închipuită și-au închis inimile față de Dumnezeu. Era pentru aceia care s-au lăsat botezați de Ioan, pentru acei neînsemnați în ochii lor, cei mici, cei dispuși a se căi, pentru cei sărmani, săraci cu duhul, cei smeriți – deci copiilor minori. Acestora a descoperit Tatăl, ce avea în inima Sa cu privire la Fiul Său.

El caută și în seara aceasta astfel de inimi, care vor să primească cu bucurie ce Tatăl spune despre Fiul Său. Dar și Domnul Isus este gata să descopere inimilor noastre lucruri despre Tatăl. Aceasta am citit în versetul 27: «nici pe Tatăl nu-L cunoaște cineva, în afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.» Nu este aceasta minunat? Două persoane divine, Tatăl și Fiul, sunt ambele gata, nu numai gata, ci doresc să ne descopere lucruri. Tatăl are în

inima Sa lucruri referitoare la Fiul Său, pe care El vrea să ni le descopere, dacă noi vrem să fim minori în noi înșine. Și Fiul dorește să ne descopere pe Tatăl Său. De ce? Pentru ca noi să ne mărim cunoștința? Da, într-o anumită privință, atâta timp cât noi nu ne gândim numai la cunoștința minții, cunoștința priceperii, ci la cunoștința care se cufundă adânc în inima noastră. Și acesta este punctul decisiv, ca să ne facă adoratori.

Matei 16,15-18: Isus le-a spus: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Și Simon Petru, răspunzând, a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge.

Dacă venim la capitolul 16, atunci aceasta devine mult mai clar. Căci acolo avem un om, la care a avut loc aceasta, la care a ajuns descoperirea din partea Persoanei divine, dacă am voie să mă exprim în felul acesta. Când Domnul Isus a pus această întrebare: «Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?», Simon a spus: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.» Aceasta este ceva extraordinar de mare! Desigur, el spune, tu ești Hristosul, aceasta înseamnă, Tu ești Mesia, Împăratul lui Israel. Deja aceasta este impresionant. Între mulții izraeliți, care L-au lepădat, era cel puțin unul care a recunoscut, că acesta era Împăratul lui Israel. Dar aceasta nu este singurul lucru. Că Domnul Isus este Mesia, Împăratul lui Israel, aceasta era corect, dar nu complet. Împăratul, Mesia, Hristosul este și Fiul Dumnezeului celui viu.

Petru a văzut cine se ascunde înapoia acestei funcții de Împărat, cine era Persoana, care a devenit Împărat și Mesia a lui Israel, respectiv cine era de la început – și anume, ea era Fiul Dumnezeului celui viu. Și atunci Domnul Isus spune imediat: „Petru, aceasta nu ai spus-o de la tine însuși.” «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.» Și apoi urmează ciudățenia: imediat după aceea Domnul Isus vorbește despre zidirea Adunării, a Bisericii Sale. Nu vorbesc aici despre o anumită comunitate de credință. Vorbesc despre toți aceia care au crezut în Domnul Isus și împreună alcătuiesc Biserica Sa.

Dar de ce Domnul Isus vorbește imediat în contextul celor mai dinainte despre Adunarea Sa, despre zidirea adunării Sale? Vreau să spun așa: aici avem pe Fiul lui David, aici avem pe adevăratul Solomon, care începe zidirea Templului Său. Adunarea este Templul Dumnezeului celui viu. Dacă El este Fiul Dumnezeului celui viu, atunci Adunarea este Templul, «Casa Dumnezeului celui viu», așa se spune în 1 Timotei 3.15, sau și «Templul lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt» în 1 Corinteni 3.16, și în alte locuri.

El este ziditorul casei sale, a casei lui Dumnezeu, așa cum se spune și în Evrei 3. Dar la ce slujește această Adunare? Pentru multe scopuri. Dar aici, în secțiunea aceasta, avem casa lui Dumnezeu. Aceasta suntem noi, noi suntem casa lui Dumnezeu. Noi suntem legați cu El, cu Fiul Dumnezeului celui viu, aici avem același gând. Și cu ce scop? Epistola către Evrei în ansamblu ne face clar aceasta, pentru ca acești fii să fie preoții Săi, adoratorii Săi, venind la Dumnezeu cu jertfele lor de laudă, așa cum se spune în Evrei 13. Noi avem privilegiul să intrăm în locul preasfânt.

Eu cred că aceasta este legătura aici. Când Petru vine la Domnul Isus și spune: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu», aceasta nu este o mărturisire de credință a unui drept credincios. Nu este o simplă formulă, care se repetă aici. Nu este o afirmație teologică de răspuns. Este un cuvânt de dragoste. Este un cuvânt de admirație, de dăruire, de laudă, este un cuvânt de adorare.

Când un om are astfel de efecte în inima lui în urma descoperirilor Tatălui cu privire la Fiul, și vine și spune: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu», atunci aceasta nu o face un om fără ca în același timp să nu cadă înaintea Lui. Și atunci Domnul Isus spune: „Din astfel de oameni, din astfel de adoratori doresc să-Mi zidesc Adunarea Mea. Petru, tu ești Petru, acesta este numele tău, aceasta înseamnă piatră, tu ești un material de construcție bun pentru clădirea Mea, pentru Templul Meu. O piatră bună pentru Templul Meu, dar și un locuitor bun al Templului Meu. Tu ești și un preot bun pentru Templul meu. Căci oameni, care vin în felul acesta, cu inima lor plină de Persoana Mea, pe aceștia îi pot folosi în Adunarea Mea. Acesta este material bun pentru această zidire, pe care Eu o am în inima Mea. Eu doresc să zidesc Adunarea mea pe temelia din Mine Însumi.” Fiul Dumnezeului Celui viu este temelia. Dar Petru și mulți alții sunt materiale de construcție bune pentru acest Templu, ca să devină adoratori. Ah, dacă toate acestea le vedem aici în această evanghelie, ce poate lua altceva naștere decât să adorăm? Dacă Îl vedem cu adevărat ca pe Fiul dragostei Tatălui Său, dacă simțim ceva din însuflețirea cu care Tatăl vorbește despre Fiul Său, dacă se simte ceva din această uimire și admirație și dacă apoi ajungi să-L iubești, dacă apoi Îl incluzi în inima ta, când Împăratul devine și Mirele tău, dacă știi că ai voie să faci parte din această mireasă, că aparții acestui Mire, așa cum Domnul Isus spune despre Sine Însuși în evanghelia după Matei capitolul 9 și mai târziu, când vorbește despre Masa de nuntă în capitolul 22, despre Mire în capitolul 25 – gândul acesta se întâlnește mereu -, dacă se știe că ai voie să faci parte din această mireasă, dacă se știe, că stai în această relație de dragoste cu El, atunci devii adorator.

Și în această evanghelie avem la sfârșit un exemplu minunat în persoana acestei Maria în capitolul 26.12. Probabil am voie să spun ceva mai înainte, că noi găsim credincioșii prezentați în această evanghelie sub două aspecte. Mai întâi noi suntem împreună mireasa Împăratului. Mai întâi Israel a fost mireasa, dar în economia actuală noi luăm locul lui Israel. Noi suntem uniți cu El ca mireasă.

Dar noi suntem văzuți în această evanghelie și individual. Și aceasta este important. Este important să știi, că aparții acestei Adunări mari, acestei mirese. Dar este de asemenea important, că fiecare credincios are relația lui personală cu El. Și atunci această evanghelie vorbește despre ucenicii Împăratului, despre robii Împăratului și, probabil aceasta este cel mai frumos, despre frații Împăratului. În capitolul 12, la sfârșit, Domnul Isus a întrebat, atunci când I S-a spus: «Frații Tăi stau afară, căutând să-Ți vorbească», «Cine sunt frații Mei?» Și El a privit în jur și a spus: «... oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate.» Noi suntem frații Împăratului, mai întâi rămășița lui Israel, rămășița credincioasă, dar apoi gândul se extinde la toți ai Săi. El este Fiul Dumnezeului celui viu, am văzut. Dar El ne spune: «... voi sunteți frații Mei». Am citat din 2 Corinteni 16, unde ni se spune, că Dumnezeu este Tată pentru noi și noi suntem fii și fiice ale Lui. Desigur Domnul Isus rămâne unic. El este Fiul Dumnezeului celui viu, aceasta nu se poate spune despre niciunul dintre noi. Și totuși, când în

capitolul 16 se spune despre El: «El este Fiul Dumnezeului celui viu», atunci în capitolul 17 El în smerenia sa Se așează pe aceeași treaptă cu Petru, când este vorba că Petru trebuia să plătească darea pentru Templu. Acolo Domnul Isus a spus: «Împărații pământului de la cine primesc vamă sau taxă? De la fiii lor sau de la străini?» Și când Petru a spus: «De la străini», atunci Domnul Isus a zis: «Deci fiii sunt scutiți». Tu și Eu, Petru. Tu și Eu, pentru ei amândoi. Dar prin acest cuvânt rostit în smerenie, Domnul Isus spune: „Noi doi, Petru, noi suntem fii.” El este Unic. Noi nu L-am numi niciodată fratele nostru, așa cum se practică în unele cercuri. El este Dumnezeu, El este Fiul Dumnezeului celui viu. Dar El în smerenia Lui ne numește împreună-fii, frații Săi, în Matei 25 și în capitolul 28: «... du-te și spune fraților Mei» - la această treaptă ne-a ridicat El în smerenia Sa. Și noi ne aflăm în această relație intimă cu El.

Sunt două feluri de dragoste:

1. Este dragostea dintre bărbat și femeie, dragostea dintre mire și mireasă, pe care o vedem aici.
2. Și este dragostea dintre frați. «El nu se rușinează», spune Evrei 2, «să ne numească frații Lui», El Fiul Dumnezeului celui viu.

Matei 26.6.12: Iar Isus fiind în Betania, în casa lui Simon Leprosul, a venit la El o femeie având un vas de alabastru cu mir foarte scump și l-a turnat pe capul Lui, pe când stătea la masă. ... Pentru că ea, turnând acest mir pe trupul Meu, a făcut-o pentru înmormântarea Mea.

Dar acum aici la sfârșit, în Matei 26, vine această femeie. Vine această femeie. Nu sunt mulți în evanghelia după Matei care vin așa; Adunarea este mare, dar fiecare trebuie să fie experimentat în sine însuși, ca să devină un adorator.

Petru este unul, în capitolul 16; Maria este una, în capitolul 26. Ea nu este numită cu nume. Aceasta are loc abia în evanghelia după Ioan 12. Nici nu ar fi posibil, căci în versetul 13 se spune: «... oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei», dar numele ei nu este numit. Căci nu este vorba de numele ei, nu este vorba de identitatea ei. Cine este ea, știm abia din evanghelia după Ioan 12. Este vorba de caracterul ei. «Spre amintirea ei» înseamnă că sunt multe astfel de persoane anonime, care din dragoste pentru Domnul suferind, mort și îngropat și înviat, din dragoste pentru El vin ca să-L adore.

Maria a exprimat aceasta simbolic prin acest mir. Ea vine cu mirul ei prețios. Ea realizează practic: «În timp ce Împăratul meu mănâncă la masa Lui, nardul meu își răspândește mirosul.» Maria este exemplul mare al acelor care au avut dreptul să cunoască pe Domnul Isus, să-L cunoască nu numai ca pe Împăratul sublim și Mesia, ci și ca pe Acela care a mers în moarte pentru noi, care a murit pentru noi, din cauza păcatelor noastre, și care a fost înmormântat. Așa cum ne spune versetul 12: «A făcut-o pentru înmormântarea Mea.» Și noi trebuie s-o facem pentru Acela care a înviat pentru noi, a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu pentru noi, pentru că El a făcut așa de mult pentru noi și pentru ceea ce El este în Sine Însuși, așa că noi acum putem spune cu plăcere ce înseamnă El pentru noi.

Și tatăl caută astfel de adoratori, și Domnul Isus caută pentru Sine astfel de adoratori. Este ca și cum Tatăl ar spune: „Adunarea Mea este societatea acelor oameni care au cunoscut pe Fiul Meu, M-au cunoscut pe Mine, și Mă adoră în felul acesta.”

1. Este un lucru să vezi din depărtare ceva despre dragostea divină dintre Tatăl și Fiul. Aceasta este primul lucru, pe care l-am spus.
2. Este un al doilea mare lucru, că această dragoste s-a îndreptat spre noi, că și noi am fost primiți în această dragoste.
3. Și în al treilea rând, acum în dragoste de răspuns pentru El și pentru Dumnezeu Tatăl nostru avem voie să ne plecăm înaintea Lui ca adoratori, acum și în veșnicie.

Tradus de la: [Göttliche Liebe im Matthaesevangelium](#)

Prelegere din anul 1988.

Traducere: Ion Simionescu